

Сажетак: У светлу временски последњих аката којима се Србија чињенично и правно саглашава са независношћу „Косова“, Споразума о нормализацији односа „Косова“ и Србије^[1] и Анекса о спровођењу Споразума, покушали смо се осврнути на неколико питања. Она су подељена у три упитне целине: шта је преговарачки претходило овом „важном споразумевању“, има ли „наде“ за садржину ових аката или су безнадежно неуставни и подложни поништењу и је ли Србија на споразуме правно ваљано пристала или пак није?

Кључне речи: Споразум о нормализацији односа „Косова“ и Србије, Анекс о спровођењу Споразума, Србија, „Косово“, устав.

1. ОСВРТ НА ПРИХВАТАЊЕ ПУЗЕЋЕ НЕЗАВИСНОСТИ „КОСОВА“

Тишина која одаје страх од непознатог и невиђеног, уз често већ доживљену колективну збуњеност Срба, први је утисак створен прихватањем бриселског, иницијално француско-немачког, Споразума о нормализацији односа „Косова“ и Србије (*Agreement on the path to normalisation between Kosovo and Serbia*

, 27. фебруар 2023).

[\[1\]](#)

Потом је следио охридски додатак као Анекс о спровођењу Споразума (*Implementation Annex to the Agreement on the Path to Normalisation of Relations between Kosovo and Serbia*

, 18. март 2023)

[\[2\]](#)

којим је настављен пут Србије у непознато и невиђено, праћен националном зебњом о потпуном губитку Косова и Метохије, аутономне територијалне заједнице Републике Србије (чл. 182 ст. 1-2 Устава).

Пише: Слободан Орловић
четвртак, 27 јул 2023 22:45

Пре него што анализирамо најважније а огледно „најнеуставније“ (као да норма може бити мање и више неуставна, *sic!*) одредбе ових усмено прихваћених међународних уговора (од стране председника Србије и премијера „Косова“), палијативно означаваних као „споразумевање ради нормализације“, вратићемо се неку деценију уназад не би ли стекли јаснију слику о томе шта аутори, ЕУ и САД, желе са ова два споразума да постигну. Кратак историјски осврт управо ће потврдити да се вишегодишњим „привид преговорима, вајним преговорима“ [3] није ни могло доћи другде до у политички ћорсокак – да државна власт по питању АП Косова и Метохије пристане на стање свеобухватне, фактичке и правне, предаје. А да за то носиоци суверенитета (чл. 4 Устава), грађани, нису ни упитани. Два споразума потврда су и непреболног разочарања у западни део међународне заједнице и од Запада тумачено међународно право (ако уопште тако шта још постоји).

Још од краја НАТО агресије (24. март-10. јун 1999. године) и Резолуције 1244 СБ УН (10. јун 1999. године), [4] српско унутрашње питање статуса Косова и Метохије, које смо до тада сами иницирали и покушавали да решимо, постало је међународно. На несрећу, бивало је, с годинама, и све више политичко а остајући тек помало правно питање. Још тада, Запад нам је ставио до знања да Космет не сматра делом Србије.

С почетка, преговори су отпочињали, па потом и окончавани, а да услови за њихов почетак и крај нису били испуњени. [5] Оно што је једино, по међународном праву, могла бити политичка и уставноправна тема у преговорима јесте појам из Резолуције 1244, суштинска аутономија за АП Косово и Метохију, [6]

Пише: Слободан Орловић
четвртак, 27 јул 2023 22:45

који термин је касније преузео и српски устав (чл. 182 ст. 2). Заправо се показало да су преговори од почетка имали само као фиктивни циљ постизање договора о суштинској аутономији – која се заблуда делом може приписати политичкој наивности и добронамерности српских преговарача – а да стварни крајњи циљ преговора никад није ни био у границама Резолуције 1244, односно српског територијалног интегритета и суштинске аутономије АП Косова и Метохије. Главни циљ „привид преговора“ био је и остаје, показало се до дана данашњег, „компромис“ две стране (Србије и „Косова“) и „нормализација“ њихових односа, што је еуфемизам за признање независности „Косова“ од стране матичне му државе.

[\[7\]](#)

Ако су се међународни преговарачи (прво представници УН а потом ЕУ) у преговорима и служили празнословљем попут зацртане „нормализације“ (шта беше то у међународном јавном праву?), суштински никад се нису удаљавали од стварног полазишта и плана оне друге преговарачке стране, албанске. А она није ни крила да у мислима има увек, деценијама уназад ако не и читав век, само своју сањану независну републику. Али која је још увек у међународноправном статусу непризнате, фактичке државе настале фактичком (а не правном) сецесијом. [\[8\]](#)

Ти суштински „привид преговори“ отпочињани су и прекидани, између осталог и због проглашења независности „Косова“ (2008), да би се дошло у мрачну зону прихватања јасно противуставних уговора, почев од Првог бриселског споразума (2013), по неким мишљењима и необавезујућег. [\[9\]](#) У оживотворењу тог споразума, темељне стене спровођења неуставне косовске независности, не сме се прескочити, поред улоге политичара на власти, ни виност Уставног суда. Уставне судије су на крају те 2014, осим четворо достојних, једним закључком практично допустиле, и то коначно, увођење Првог бриселског споразума у наш правни поредак. [\[10\]](#) А он не само да је несагласан са Уставом већ га је и променио, а није погрешно рећи и погазио.

[\[11\]](#)

Како смо упали и можемо ли се извући из мреже косовске "независности"

Пише: Слободан Орловић
четвртак, 27 јул 2023 22:45

Како смо упали и можемо ли се извући из мреже косовске "независности"

Пише: Слободан Орловић
четвртак, 27 јул 2023 22:45

